

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Æstiva - A Dominica SS. Trinitatis, ad Dominicam decimamquintam
post Pentecosten

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Sabbato. Parabola pretiosæ margaritæ. Quantùm peritus & prudens est
Evangelicæ margaritæ Negotiator, tu tantum imperitus es & imprudens,
nisi prospicias.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44226

cat, imitari huius mundi contemptores volo, sed quod relinquā, non habeo. Multa fratres relinquitu si desideriu terrenū renuntiatis. Exteriora etiam nostra Domino quamlibet parva sufficiunt: ornantq; & non substantiam pensas: nec perpendit quantum in eius sacrificia sed ex quanto profertur: nam si exteriorem substantiam perpendamus, ecce sancti negotiatores nostri perpetuam Angelorū vitam datu retibus & navi, mercati sunt. Estimationem quippe pretij rete non habet: sed tamen regnum Dei, tantum valet, quantum habes. Valuit namq; Zaccheo dimidium substantia: quia dimidium aliud ad hoc quod iniuste abstulit, restitutum in quadruplum reservavit. Valuit Petro & Andree dimissis retibus & navi. Valuit vidua duobus minutis. Valuit alteri calice aqua frigida. Regnum itaq; Dei, ut diximus, sansum valet, quā-

tum habes. Pensate itaq; fratres, quid viliū cūm emitur, quid carius cūm possidetur? Sed forsasse nec calix aqua frigida suppetit qui indigenti praebeatur etiam tunc securitatem nobis promittit sermo divinus. Redemptor etenim nato, Caeli cives ostēsi sunt qui clamarent, Gloria in excelsis Deo, & in terra pax hominibus bona voluntati. Ante Deum q; oculos nunquam est vacua manus à munere, si fuerit arca cordū repleta bona voluntate. Et quae plura pergit de hac bona voluntate quae suprà relata sunt.

Vide quid tibi desit, quod minus omnia deditis. Scrutabor Ierusalem in lucernis & visitabo ju- Soph. 2.
per viros defixos in facibus suis.

Videri potest in 3. parte, Feria 3. Hebdom. 2. post Epiph. In 3. parte, Feria 3. Hebdom. 13. In 4. parte, Dominica 17.

S A B B A T O.

PARABOLA PRETIOSÆ MARGARITÆ.

Iterum simile est Regnum Cælorum homini negotiatori quarenti bonas margaritas, inventa autem una pretiosa margarita, abiit, & vendidit omnia quae habuit, & emit eam. Matth. 13.

VERITAS PRACTICA.

Quantum peritus & prudens est evangelicæ margaritæ Negotiator, tantum imperitus es & imprudens nisi prospicias.

RATIO EST, Quia quantum ille Negotiator peritus & prudens in evangelicæ margaritæ negotiatione, tantum alter est imperitus & imprudens, qui in eadem negotiatione se opposito gerit modo.

Sed tu, nisi prospicias, se in eadem negotiatione, opposito geris modo.

Ergo quantum ille peritus & prudens est, tu tantum es imperitus & imprudens: quod cum non possit non esse damnosissimum, sanè est quod prospicias.

I. PUNCTUM.

QUÆNAM sit illa pretiosa margarita, quis Negotiator, qui omnia sua vendidit ut illam emeret, quænam sint illa omnia quæ propterea vendidit, & quàm deniq; fuerit peritus & prudens in illa sua negotiatione, dicetur opportunius in ipso proposito veritatis expositi vo discursu, ut manifestius videas, quàm sis imperitus & imprudens qui cum in eadem margaritæ negotiatione veteris qua ille negotiator, te opposito planè modo geras, nisi diligenter prospicias. Hic est itaque totius considerationis fructus ut cum videris te in ea præcipuè parte illi esse oppositum in qua est peritus & prudens, agnoscas te imperitum & imprudentem, & quantum fieri potest, respicias.

Ac primò quidem ut evidentius & certius res tota procederet, præmittenda fuit hæc universalis Propositio, quod quantum ille Negotiator evangelicus peritum & prudentem se in sua negotiatione ostendit, tam imperitum & imprudentē

sequi alius manifestet, si in eadem negotia-
 tione veretur & se opposito gerat modo? Nonne
 hoc evidens & manifestum? Nonne oppositio
 est eadem scientia in ratione suae oppositionis?
 Nonne bonus & malus: justus & injustus, pru-
 dens & imprudens sunt inter se oppositi qua ip-
 sa ratione bonitas & malitia: justitia & injustitia:
 prudentia & imprudentia inter se opponuntur?
 Quamobrem sicut est ratio quaedam propter
 quam Negotiator evangelicus maxime prudens
 & peritus habetur: profecto si opposita & contra-
 ria ratio reperitur in alio quovis negotiatore
 circa eandem specie negotiationem, jure is meri-
 to imprudens & imperitus habebitur. Si prudens
 est Abigail quae Davidi victum subministravit,
 imprudens fuit Nabal qui eundem negaverat. Si
 prudens ille est qui moderatur sermones suos, ille
 imprudens est qui nullo eos modo moderatur. Si
 prudens ille est qui inventa una pretiosa marga-
 rita vendit sua omnia ut illam sibi emat, profecto
 alter ejusdem negotiationis & studij qui diu cum
 alio margaritam quaerit & reperit, nec tamen
 sibi eam cum possit comparat, imprudens est, si
 praesertim margaritae novit pretium & valorem.
 O quis novit evangelicam margaritam, & non
 cognovit ejus pretium?

1. Reg. 25.

Prov. 17.

II. PUNCTUM.

SED Tu nisi prospicias, te in eadem negotia-
 tione opposito geris modo.

Tria hic distincte consideranda sunt. Primum
 quae nam sit illa margarita. Secundum, quae
 Negotiator qui sua omnia pro illa comparanda
 prudenter vendit. Tertium, quae sit illi opposi-
 tus. De primo cum multae afferri possint interpre-
 tationes, tum illa modo est convenientissima,
 quae hoc margaritae nomen & virtutem transfert
 ad eam humilitatis partem quae mundi contem-
 ptum amplectitur. Sic S. Papa Gregorius, in ejus
 inquit, comparatione vile sunt omnia, nihil in ter-
 renis liber, deforme conficitur quidquid de terrena
 rei placebat sperare.

Hom. 11. in
Evang.

2. Par. 32.

S. quoque Chrysostomus, Delectis margarita
 tu: si sperandum in conchyliis fuerit, simul vendi ac
 perfectum fuerit, tum in gloria rediit, sic & nos.
 Et alia quae pergit Julius Sic & aptissime liber de
 imitatione Jesu, Dixi, victoria tibi emenda pro
 pretiosis & aliis, in rebus humanis. Nam valde vi-
 lu & parva ut pene oblivioni tradita videtur vera
 ecclesiae sapientia; non sapiens ultra de se, nec magni-
 ficari quaerens in terra, quam multi ore tenus pra-

dicant, sed vita longè dissentiant; IPSA TA-
 MEN EST PRETIOSA MARGARITA à
 multis abscondita.

De secundo, nemini dubium est quin prima-
 rius hujus margaritae Negotiator fuerit Christus
 Dominus, qui, ut ait S. Leo, Voluntariam humili-
 tatem ab utero matris, usque ad supplicium crucis
 pro omni fortitudine & elegit & docuit. Quo mo-
 do verò propterea sua omnia dedit non erit
 difficile aut obscurum intelligere si revocemus
 in mentem quae bona Christus habere poterat,
 ut magnificè & gloriosè appareret coram homi-
 nibus in universo mundo, quibus tamen bonis
 abstinuit & sese privavit ne sic mundo gloriose
 appareret, sed pro gloria potius ignominiam re-
 ciperet. Hoc est enim Christum dare omnia sua
 pro hac pretiosa margarita seu pro mundi con-
 temptu quando sic suis omnibus bonis se abstin-
 et, ut inde mundo contemptibilis potius quam
 gloriosus appareat, & à mundo revera potius
 contemnatur quam honoretur. Sicut Moyses di-
 citur dedisse regnum Aegypti pro Christi oppro-
 brio, quando recusavit illud regnum sibi obla-
 tum tanquam filio adoptivo & haeredi, quando
 scilicet, ut ait Apostolus, Negavit se esse filium fi-
 liae Pharaonis, magis eligens affligi cum populo Dei
 quam temporalis peccatis habere jucunditatem,
 majores divitias assequens thesauro Aegyptiorum,
 improprium Christi. Sic Christus Dominus cum
 propositum sibi gaudium, id est, vitam aeternam
 bonis omnibus recusavit, ut sustineret crucem
 confusione contempta, jure dicendus est bona il-
 la omnia hoc ipso tradidisse, quo ea potuit acci-
 pere, neque tamen accepit aut usurpavit. Nunc au-
 tem vide attentius quae nam illa essent ejus bona
 & ne multitudinem obruaris, distingue omnia in
 tres illas ordinarias bonorum classes, quarum
 prima continet bona quae dicuntur fortunae seu
 temporalia, & corporalia. Secunda quae natura-
 les animi vel supernaturales complectitur do-
 tes, quae dicuntur bona spiritualia, vel etiam ho-
 nesta & honorifica. Tertia denique quae vitam
 ipsam, bonorum omnium summum, compre-
 hendit.

Serm. 7. in
Epiph.
Dom.

Hebr. 11.

Ibid. 32.

2. Par. 32.

De bonis itaque temporalibus, intueri quan-
 tam eorum copiam sibi comparare poterat qui Do-
 minus universorum erat, cui David acceptum
 referens quidquid possidebat, Tua est Domine, in-
 quiebat, magnificentia, & potentia & gloria, cum illa
 qua in caelo sunt & in terra, tua sunt. Tu es Domine
 regnum & tu es super omnes Principes. Tua di-
 vitia & tua est gloria, in manu tua magnitudo & impe-

716. 110

viu omnium. Domine Deus noster, omnia hac
 sortia quam parauimus ut adificaretur domus no-
 mini sancto tuo, de manu tua est, & tua sunt
 omnia MEVM est argentum, & meum est aurum,
 dicebat ipse Dominus. Per me Reges repugnant,
 per me principes imperant, mecum sunt diuitia &
 gloria, opes superba & iustitia, ut diem diligentes
 me, & thesauros eorum repleam. Quid ex his er-
 go non poterat sibi assumere? Quas non con-
 struere domos & palatia fabricare? Qualem co-
 mitatum & familiam ex omni hominum & An-
 gelorum cœtu non potuisset sibi sociare? Fuit-
 ne Cræsus ditior, fuitne Salomon gloriosior,
 fuitne alius quivis potentior, quàm is esse pote-
 rat qui habet in vestimento & in femore suo scri-
 ptum, Rex regum & Dominus Dominantium? Si
 splendere gloria, si fulgere imperio, si domina-
 tione regnare, quæ gens, quæ regna, quæ impe-
 ria, qui principes & qui Reges nõ se illi subiecif-
 sent & ex suis coronis omnibus unam forma-
 sent soli eius nomini & capiti imponendam? Sed
 nihil horum voluit, non regnum, non provin-
 ciam, non civitatem, non postremò domum, nec
 in ipso diverso loco ullum sibi parat, sed in
 angustiissimo terræ loco recipitur, in stabulo na-
 scitur, in præsepio reclinatur infans, & vir factus
 non habebit ubi caput reclinet. Poruitne is egen-
 tius nasci & vivere qui poterat splendidius? Cur
 porro tanta egestas in tam opulento viro? Cur
 tanta demissio in tam excelso? Nonne ut his suis
 datis bonis pretiosam illam emeret margarita-
 tam? Nonne ut sic mundum contemneret, & à
 mundo contemneretur?

Sic percutte celebrando singulares eius cor-
 poris Dotes, quanta esset eius venustas, quanta
 maiestas, quanta omni ex parte perfecta species,
 uno verbo, Spectosus erat præ filiis hominum; &
 qualis aliquando resplenduit in monte sancto,
 cum transfiguraretur coram suis tribus Aposto-
 lis, semper fulgere poterat, sic semper radiare;
 sed non sic sperni potuisset, non sic contemni.
 Contemnendum se volebat & deridendū, quid
 faciat in tanta corporis claritate? Adstupescunt
 omnes tanto splendore, tantam mirabuntur vul-
 tus gratiam, nullus eum averfabitur, nullus con-
 temnet. Non ita, inquit, splendorem potius re-
 primam, quam mei contemptus affectum Infirmabor,
 palle sciam, fatigabor, esuriam; Corpus
 meum dabo percutientibus, & genas meas vellen-
 tibus: faciem meam non avertam ab increpanti-
 bus & insipientibus in me. Non erit mihi species
 neque decor; & non erit aspectus. Quamobrem

verò ita? Ut qui me videbunt tanquam despectum
 & novissimum virorum, virum dolorū & scien-
 tem infirmitatem ne contemnant & dicant, quasi
 absconditus vultus eius & despectus, unde nec re-
 putavimus eum, aut cerè putavimus eum quasi
 leprosum & percussū à Deo, & humiliatū. O ve-
 det pretiosam margaritā quæ tali pretio æstimatur!

SECUNDA bonorum series complectitur
 eas animi partes & vitæ status qualitates, quæ
 commendationem imprimis apud omnes ha-
 bent, & honorem conciliant, quo in bonorum
 genere quàm insignis esset & singularis Christus
 Dominus, nemo dubitet qui eum norit. Ipse e-
 nim est in quo sunt omnes thesauri sapientia &
 scientia absconditi. Ipse est qui de sinu Patris ad
 nos venit ut enarraret nobis & eruçaret abscon-
 dita à constitutione mundi: per quem gratia &
 veritas facta est, de cuius plenitudine nos omnes
 accepimus, qui denique ut paucis multa comple-
 ctar cum sancto Hieronymo, Respublica erat
 omnium gratiarum, & statua omnium virtu-
 tum. Enumera tibi si potes omnes artes, omnes
 scientias & facultates de quibus aliquando quid-
 quam audiveris, propone tibi Arithmeticam,
 Musicam, Geometriam, Astrologiam, Rhetor-
 icam, Philosophiam naturalem, moralem, &
 supernaturalem. Recense disputationes illas
 quas Salomon habuit super lignis à cæditi Liba-
 ni usque ad hyssopum: nec non disceptationes
 de jumentis, & volucris, & reptilibus, & pis-
 cibus. Nonne Christus hæc & plura cognovit?
 Nonne de his copiosius & certius quàm Rex il-
 le Judaicus dicere & disceptare poterat? Non-
 ne si quid tale evulgasset, omnium in se admira-
 tionem concitasset? Cur de his ergo ne verbum
 quidem protulit? Cur tam diu ticit qui tam
 præclare loqui poterat? Cur quando loqui vo-
 luit tam demissa & humilia locutus est, ut Ju-
 dæis post esset scandalum & stultitia Gentibus?
 Sic nimirum sic emenda erat margarita, sic dan-
 dum erat quidquid gloriosius eminebat, ut dum
 contemptibilia diceret, diceretur ipse contem-
 ptibilis & reipia contemneretur.

Quod spectat vero ad eius dignitatem seu
 quam vocant status qualitatem, triplex in eo e-
 rat quæ apud omnes maximam obtinet vene-
 rationem & culū, nempe regia dignitas, Prophe-
 talis & sacerdotalis. Hæc erat dignitas omnium
 summæ apex, & sublimis honorū culmen quò
 qui promoti essent, sacro inungebantur oleo &
 Christi dicebatur, quos erat omnino vetitū tan-
 gere. Nolite tangere Christos meos, & in Prophetis
 meis

Agg. 2.
Prov. 8.

Apoc. 19.

Luc. 2.
Matth. 8.

Pf. 44.

Pf. 50.

Ibid. 53.

Coloss. 2.

Ioan. 1.

3. Reg. 4.

Pf. 104.

meis nolite malignari, Cum itaque Christus Dominus hoc triplici dignitatis titulo supra omnes retrò ante Reges & Prophetas esset insignitus, cur non omnes Reges ad eum convolant, Regem suum agniti, & Prophetam illum magnum tot promissam oraculis audituri? Quia scilicet non ita vult eminere coram omnibus, non sic circūspici, non sic apparere. Prophetia certe est, sed hoc vel maxime nomine deridendus: *Propheta nobis* Christus qui est qui se percussit. Rex omnino est, sed in arundine scepro & corona spinica proclamandus: *Ecce Rex vester*. Sacerdos denique est & summus Pontifex: *Sed non semetipsum laurificavit ut Pontifex fieret*, inquit Apostolus. Hic est ille Sacerdos magnus Zacharia: pridem ostentus qui non aliis quam *fordidū vestibus indutus erat*. Hic est ille Sacerdos qui in Sacramento altaris seipsum consecrat sub specie tam humili & abiecta ut multi ex his etiam, qui non erubescunt cum crucifixum, erubescant & negent consecratum. Ipse autem sic se quotidie immolandum simul & contemnendum reliquit, ut licet ad solum sui contemptum immoletur non recuset, & tam facile patiatur se à sacrilegis, à magis & à dæmonibus profanari & illud, quam ab Angelis adorari. O verè absconditam in conchylii margaritam! Portusne fundus maris esse profundior, ubi margarita delitescit, quam Christus Sacerdos sic demissus & abiectus sub illis modicis speciebus ubi non modo nihili sit à non credentibus, sed à credentibus sit execrandum sacrilegium!

SUPEREST Vita quæ tertium conficit & supremum bonorum genus quam qui tradiderit pro evangelica margarita, profectò sua omnia tradidisse dicendus est. Erat autem in Christo Domino vita triplex, nempe naturalis, supernaturalis, & divina, neque ulli earum pepercit unquam nihil ut sibi penitus reservaret quin totum effunderet in illius margaritæ pretium. Primum quidem dedit naturalem vitam in quo est mortuus modo, qui totus fuit ad ferendum opprobrium: *Nam in humilitate iudicium ejus sublatum est*. Id est, tam humilis & contemptus in vita fuit ut ad eum morte tollendum nullā iudicij forma & ratio fuerit habita. Vel sic aptius: quando est morte condemnatus tam turpi morte damnatus fuit, ut quis qualisve esset, iudicari non posset. Supernaturalem autem vitam non ita potuit deponere sicut naturalem, quia cum illa consisteret in divina gratia, in sanctitate, cæterisque donis cœlestibus, non poterat Christus se his exuere, non

poterat non esse sanctus, non poterat non esse Deo gratus & unitus. Quod ergo restabat ut faceret fecit, & quo poterat mori modo secundum illam vitam supernaturalem mortuus est ut sic contemni posset, nempe in existimatione hominum non modo non ut sanctus est habitus, sed ut maleficus, ut seductor, ut latro, *Et cum iniquis deputatus est*. Sic divinam dedit vitam, ut crucifigeretur & illuderetur, permittit non modo se non agnosci Deum: *Si enim cognovissent, nunquam Domini gloria crucifixissent*, sed tanquam blasphemum, affectatè Divinitatis eum, probris & sanis onerari; *Si filius Dei es, descende de cruce, dixit enim quia filius Dei sum*. Atque adeo ipsum in cruce pendentem se à Deo derelictum clamare non puduit, *Deus meus Deus meus in quid dereliquisti me*; Quam Judæi audientes vocem & in pravum detorquentes sententiam, novam tubannandi Crucifixo rapuerunt anam, & in ipsum Deum suas evomuerunt blasphemias, unde in Psalmis Christus: *Quonia propter te sustinui opprobrium, operuit confusio faciem meam*. Et opprobria exprobrantium tibi ceciderunt super me.

Hæc est itaque pretiosa margarita, contemptus mundi, contemptus tuus: & hæc est peritus pretiosusque Negotiator Christus Dominus, qui omnia sua dedit ut illam sibi emeret, ut contemptum mundi simul ac sui compararet. Tu verò in eadem negotiatione ubi agitur de contemptu tuo, quam te opposito geras modo, agnosce. En ille omnia sua tradit ut honorem fugiat & contemptum accipiat: tu è contrà, nonne quidquid habes tradis ut contemptum fugias & honorem accipias? Nonne statim atque injuriam accipis, aut vel animo fingis te contemptum ab aliquo, nonne statim commoveris? Nonne tum totus animus in id unum intendit ut injuriam propulset, contemptum abigat, & honorem læsum restituet? Nonne totum penes tempus in eo unoponitur, totum studium, tota devotio, tota pax, tota virtus, & tota vitæ jucunditas? Nonne hic humilitas, si quæ sit, exhauritur? Nonne mansuetudo absimitur, caritas, fervor, zelus, & si quod aliud cœlestis donum est, totum evanescit & effunditur ad probrum illud effugiendum? Nonne hoc est igitur omnia tua dare propterea? Et nonne hoc est, opposito te planè modo gerere quam se Christus gessit, qui omnia sua dedit ut probrum illud susciperet quod tu fugis! O verè derelictum à Domino: *Quis non est mecum, contra me est*.

III. PUN.

Matth. 26.

Ioan. 19.

Hebr. 5.

Zach. 3.

Act. 8.

1. Cor. 2.

Luc. 27.

Matth. 27.

Ps. 68.

Rom. 15.

Luc. 11.

III. PUNCTUM.

QUANTVM ergo peritus & prudens est evangelica margarita negotiator, tu tantum imperitus es & imprudens, nisi diligenter prospicias. Hoc est, nisi te totum convertas ab eo qui soles esse, in simili negotiatione, qua cum illo versaris. Cum enim hic te opposito proisus geras modo ac ille, cum ille det omnia sua ut contemptum sui patiatur, tu verotua omnia largiaris ne illum teras, profecto quantum ille perit & prudenter facit, tu tantum imperite & imprudenter. Nam oppositorum antecedentium necesse plane est ut sint opposita consequentia: *Contra malum, bonum est, & contra mortem vita. Duo & duo, & unum contrarium,* inquit Sapiens. Quasi dice et, sicut malum ita bono opponitur, ut quod de malo tanquam malo dicitur, non possit dici de bono, imo contrarium sit dicendum; ita plane de reliquis quae sunt inter se oppositae, si de oppositorum uno, bonum dicas, malum oportet dicere de alio. Vel nega Christum esse prudentem in emenda illa margarita & in ferendo sui contemptu; vel te facere in hoc ipso tam

imprudenter qui contemni nolis, quam ille est prudens. Et tamen in hac praecipue parte ponunt homines suam prudentiam ut avertant a se quidquid probrosum est! O quam verè talis prudentia, non nisi stultitia est, quandoquidem sic divinae opponitur prudentiae, quantum unum contrarium suo potest opponi contrario. *Prudentiam prudentium reprobabo.*

1. Cor. 1.

O quanta humilitatis aestimatio inde ducenda est, quod pro illa Christus non insipiens certe Negotiator sua dedit omnia! Tantum videlicet pro illa virtute dedit, quantum universum pro salute hominum! Quid enim amplius pro illorum salute potuit, quam sua dare omnia? Ex quo intelliges tam tibi caram hanc debere esse virtutem, quam ipsam salutem animae, quae sic ab illa virtute penderet, ut si quod sit salutis periculum, hinc maxime mendum sit, quod vel honorem nimis ames, aut nimis probrum timeas. *Quantum sudoribus hereditas cassa, aut quid simile vanum expetitur! minore labore Margaritum Christi empererat.* Sic apud sanctus Hieronymus. Vide plura passim Verbo, *Humilitas, Mundi contemptus.*

DOMINICA NONA.

DE LACHRYMIS A CHRISTO DOMINO FUSIS SUPER JERUSALEM.

Vs appropinquavit videns Civitatem, flevit super illam, dicens, quia si cognovisses & tu. Luc. 19.

VERITAS PRACTICA.

I. PUNCTUM.

Eccl. 3. Nisi cor tuum moveatur ad Christi verba lachrymantis, cor illud est de quo Sapiens: *cor durum habebit male in novissimo.*

RATIO EST, Quia cor illud est durum quod nec timore frangitur, nec amore mollietur.

Sed nisi cor tuum moveatur ad Christi verba lachrymantis, nec timore frangitur, nec amore mollietur.

Ergo: *quid est cor durum de quo Sapiens tremendum illud affirmat futurum, ut male habeat in novissimo die.*

EVANGELII hodierni praecipuum argumentum est ingressus Christi Domini in Civitatem Jerusalem: de quo quidem ingressu plura in secunda parte, Dominica Palmarum die: & in quarta parte per integram Hebdomadam. Nunc verò tantum de eius verbis & lachrymis simul junctis, ad cordis nostri duritiam vel movendam vel cognoscendam quam sit periculosam & pertinax.

Lege textum, intueri Christi vultum, vide suffatos moerore oculos, admirare profundas lachrymas, audi verba terrore simul & suavitate plenissima: *Quia si cognovisses & tu, & quidem in hac die tua, qua ad pacem tibi: nunc autem abscondita sunt ab oculis tuis. Quia venient*

B b 3.

Ans